עה א ב ג מיי׳ פ״ז מהל׳ בית הבחירה הלכה

: כנ

מוסף רש"י

בדרך וחשכה לו חוץ לתחום (לעיל נב:). אפילו

חמש עשרה אמה.

לאו דוקא ט"ו אמה (שם). שאין המשוחות.

מודדי התחומין לעיירות

ועושין סימן לתוך התחום, ממצין את

להליב הסימן בסוף אלפיס, אלא כונסין אותן לחוך

אלפיס, מפני הטועים.

מפני טועי המדה שאיו

מכירים את הסימן ופעמים הולכין להלן ממנו וחוזרין

אדעתייהו.

ולא שמעתיו דדוקא ט"ו אמה נקט, וטועי המדה

הו המשוחות הקובעין

חבלים יש לאלפים וכל חבל וחבל מתמעט שני

אחיות, שוה תופס מכאן

חה תופק מכאן והאחיה טפח וחלי אנבע הרי פ׳

מחמים ומ' אלבעות העולין

. ליו"ד טפחים, הרי תשעים

טפחים שהן חמש עשרה למוס (לוויל ורי*).*

הדרן עלך מסכת

ערובין

רבינו חננאל

א״ר יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ויבאו הכהנים

פנימה בית ה' לטהו

ויוציאו את כל הטומאה

אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו הלוים להוציא אל נחל קדרון חוצה. (b) ר' עקיבא

קרדון וווצה: יירד עקיבא סבר מדאפיקו הכהנים מן ההיכל עד לחצר בית ה׳,

מכלל דעזרה לא מקבלה

סבר בהיכל דלא איפשר

ללוים למיעל מטמינז להו

מטמינז להו לכהנים. ת"ר

הכל נכנסין לתקן ולבנות

כהנים נכנסין לוים. מצוה

דאיפשר

בלוים תו לא

את הטומאה כהנים לוים וישראלים.

(לעיל נו:) אין אלא בחבל של

הן המשוחות הקוד התחומין ואמרינן בי מעברין (לעיל נו:)

מודדין אלא חמשים אמה,

. שהחשיך

לתחום.

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. פירש נקונטרס

טומאה פליגי ותימה דלכאורה אין חילוק דאי מכנים שרץ חייב

הוא הדין דמוזהר להוליא מוישלחו מן המחנה דכל היכא דקרינן

שבא לתרך דכולי עלמא מכנים שרך חייב ולענין הולאת

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

אמר רבי יוחנן. לענין עיולי כולי עלמא המכנים שרץ חייב ולענין להוליא הנמלא בעורה בשבת בהאי קרא פליגי: ויבאו הכהנים (ה) פנימי בים ה' בהיכל ויוליאו הטומאה. ע"ו ותקרובותיה שהן מטמאין באהלש: לחלר בים ה'. עזרה: ויקבלו הלוים להוליא משם

> מיטמחין חע"פ שהיו לריכים לחנשים הרבה אלו מוליאין מן ההיכל לעזרה ואילו משם ולחוץ לוים הוא דמיטמאין ולא כהנים. בן ננס סבר מדאשתני טומאת עזרה מכהנים ללוים שמע מינה היכא דאיתא בעורה לא מפקינן ליה בעבירה אלא מהדרינן אהתירא ובשבת נמי לא דחינן שבות: טומאה בעורה ליתח. כלומר היכא דאיתא התם לא חמירא כולי האי: דלא אפשר. בהיכל לא עיילי לוים דאפי׳ כהנים אסירי למיעל אלא לעבודה כדכתיב (ויקרא טו) ואל יבא בכל עת אל הקדש זה היכל מבית לפרוכת זה לפני ולפנים: חו לא מטמאינן לכהנים. שהרי אפשר בלוים אבל לשהויי עד אורתא לא: מסייע כהני. דאמר לקמן כהנים טמאין עדיפי מטהורי ישראלים: אד אל הפרוכת וגו'. בבעלי מומין כתיב: רקועין. טסין של זהב שמחפין בהן בית קדשי הקדשים מתוכו: אך חלק. כלומרים אכין ורקין מיעוטין כל אחין וגמין רבויין. חלק מיעט דלמלאכה שרי לעיולי: טמא ובעל מום. אי אפשר אלא באחד מהן איזה מהן מכניסין: כ) דהא אישתרי בעבודת לבור. דכתיב (במדבר כח) במועדו ואפילו בטומאהש אבל בעל מום לא הותר דתניא בתורת כהניםי מום בו את לחם אלהיו לא יגש להקריבי אין לי אלא תמידין שהן

ח) תוספתא דכלים ב"ק פ"א ה"ט, ב) [חולין מט.], ג) ופסחים ה. וש"נו. ד) לעיל נב:, ה) ל"ל ממלין, ו) [לעיל קב:ן, ז) וע"ו לב:ן, ה) במ"ח: כל. ע) ופסחים כ) [ויקרא כא], ל) [במדבר בתו, מ) בס"ח: התחום ומליבין את הסימנים,

תורה אור השלם

 וַיָּבֹאוּ הַבּהְנִים לְפְנִימְה בִית יְיְ לְטַהַר וַיוֹצִיאוּ אֵת כָּל הַשָּמְאָה אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּהֵיכַל יְיָ לְחֲצֵר בִּית יְיָ וַיְּקַבְּלוּ בית יי ויִקבְּלוּ לְהוֹצִיא לְנַחַל הדרוו חוצה: -

אַן דון דוו אָזוּג דברי הימים ב כט טז 1. אַך אֶל הַפְּרבֶת לא 2. יבא ואל המזבח לא יגש בִּי מוּם בּוֹ וְלֹא יְחַלֵּל אֶת מָקְרָשׁי בִּי אֲנִי יִי מִקְרָשׁי בִּי אֲנִי יִי מְקַדְשָׁם: ויקרא כא כג

אקרא: (ג) ד"ה המשוחות וכו' מדתן הס"ד ואחר כך ממל: (ק) תום' ד"ה ל"ר

טומאת המת רב נחמן רחמנא שרייה.

קרויין לחם כענין שנאמרי את קרבני לחמי לאשי שאר קרבנות לבור מנין

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויכאו הכהנים לפנימה: (ג) ד"ה להם אישתרי וכו' מקדשי הקדשים וגו' לא יגש כי מום בו וסמיך ליה מ״ה מפני הטועין מפני טועי המדה: (ד) ד״ה קשירה וכו׳ במדינה גזור בין מכנים למוציא דחין

רב ניסים גאון

טמא נכנס דהא אישתרי בעבודת חציבור. בפ׳ א׳ . אמר היתר היא כציכור. ואסיקנה כל טומאת המת ותניא ונשא אהרן את עון הקדשים וכי איזה עון הוא נושא אם עון פיגול וכר׳, הא אינו נושא אלא עוז בציבור. ובמסכת פסחים בפר׳ אלו דברים בפסח בפו אלו ובוים בפסח דוחין את השבת גרסי׳, ופסח גופיה מנא לן כולי׳, יכול לא יהו עושין את אלא הכי קאמ׳ אינו נדחה

לנחל קדרון. אבל כהנים אחרים לא

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' למהר ויוציאו את כל המומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו הלוים להוציא לנחל קדרון חוצה מר מבר מדאשתני בעזרה בלוים מומאה בעזרה ליכא ומר סבר עד היכא דלא אפשר בלוים מפקי כהנים השתא דאפשר בלוים תו לא מטמאי כהנים 6 תנו רבנן א הכל נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את המומאה ומצוה בכהנים אם אין שם כהנים נכנסין לוים אין שם לוים נכנסין ישראלים ואידי ואידי מהורין אין ממאין לא אמר רב הונא י רב כהנא מסייע כהני דתני רב כהנא מתוך שנאמר ² אך אל הפרוכת לא יבא יכול לא יהו כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבח לעשות ריקועי פחים תלמוד לומר

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

לא יטמאו את משכני קרינן וישלחו

יא"כ מאי טעמא דמאן דאמר מעזרה

לא ונראה דמילתא באפי נפשה היא

ולא קאי לדחויי הא דקאמר לעיל

כתנאי (ה) ופליג בין במכנים בין במוליא

דאין חילוק כדפירשנו אלא בא

לאסמוכי קרא למאן דאמר חייב

ולמאן דאמר פטור:

אע"פ שמיקל אני במחשיך חוץ לתחום

מחמיר אני בנימת הכנור דהתם לאו

קולא הוא אלא משלך נתנו לך וגם כאן

לא נתנו לך אלא משלך דהיינו עניבה

דהוה דבר המותר והא דנטר עד הכא

משום דבעי לאסוקי מילי דבמקדש

אבל לא במדינה:

' ר' שמעון יכנם. והכי קאמר

ליה רבי שמעון לתנא קמא

ם אך חלק ב מצוה בתמימים אין שם תמימים נכנסין בעלי מומין מצוה במהורין אין שם מהורין נכנסין ממאין אידי ואידי כהנים אין ישראלים לא איבעיא להו ממא ובעל מום איזו מהן נכנס רב חייא בר אשי אמר רב ממא נכנם דהא אישתרי בעבודת ציבור ר' אלעזר אומר י בעל מום נכנם דהא אישתרי באכילת קדשים: רבי שמעון אומר וכו': רבי שמעון היכא קאי התם קאי דתנן י' מי שהחשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס ר' שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנם לפי שאין המשוחות י' ממצעין את המדות מפני הטועים דקאמר תנא קמא לא יכנס ואמר ליה רבי שמעון יכנס: שלא התירו לך אלא משום שבות: היכא קאי התם קאי דקאמר תנא קמא יי קושרה ואמר ליה רבי שמעון עונבה עניבה דלא אתי לידי חיוב חמאת שרו ליה רבנן קשירה דאתי לידי חיוב חמאת לא שרו ליה רבנן:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

ח"ל שוב לחם קרא אחרינא כתיב בתריה לחם אלהיו מקדשי הקדשים וסמיך ליה אקרא קמא דנשתמע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו: דהה אישסרי באלילם קדשים. מהאי קרא לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: המשוחום. ש מודדין התחומין ומליבין סימן כשהן מודדין מדתן: **מפני טועי המדה.** שמא יטעו בה הלכך מקלרין אותה נמלא שעדיין התחום לא הגיע ומי שהחשיך לו חוץ לתחום כבר נכנס בתוך אלפים ט"ו אמות כדפרישית במי שהוליאוהו (לעיל דף נב.). ל"א מפני הטועין ששוכחין ויולאין וחוזרין ונכנסין לפיכך מקלרין המודדין את התחום הסימן ומציבין ש בתוך התחום שאם יצא לא עביד איסורא: יכנם. דמשלך נתנו לך שכבר הוא בתוך תחומו והכא אתא ר' שמעון למיתב טעמא למילחיה דלא חימא מיקל אני באיסור שבת אלא משלו נחתי לו והכא נקט לה משום פלוגתא דנימת כנור כדמפרש ואזיל: קושרה. בנימת כנור שנפסקה ופליג רבי שמעון ואמר בברייחא עונבה ואמר הכא טעמא למילחא ופליג אתנא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש אלא שבות ובתרתי מיפלגא מילתא דרבי שמעון רישא במחשיך חוץ לתחום וסיפא בנימת כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שהקלתי במחשיך חוץ לתחום מחמיר אני בנימת כנור דהתם משלך נתנו לך אבל כאן לא התירו אלא שבות: קשירה דאסיא לידי חיוב חטאת. במדינה ווי גזרה שמא יקשור קשר של קיימא:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

לפסח שיני אלא עושין בטומאה, וציבור נמי דעביד בטומאה בטמא נפש אבל בשאר טמאות לא. ובפר׳ כיצד צולין שנינו נטמא קהל או רובו או שהיו הכהנים טמאין והקהל טהור יעשה בטומאה. בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים. זהו מן התורה, דכתיב כל איש אשר בו מום מזרע אהרן הכהן. לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל. םליקא לה מם התורה, דכתיב כל איש אשר בו מום מדרע אדרן בטיעתא דשמיא. ברוך נותן ליעף כח

בלוים. אם אין שם לוים נכנסין ישראלים. אמר רב הונא רב כהנא דכהנא הוא ומסייע כהני. דתני רב כהנא אך אל הפרוכת לא יבא ואל המזבח כר. יכול [לא] יהו כהנים בעלי מומין נכנסין לבין האולם ולמזבח לעשות ריקועין למזבח ת"ל אך חלק. מצוה בתמימין. אין שם תמימין נכנסין בעלי מומין. מצוה בטהורין. אין שם טהורין נכנסין טמאין, ואילו ואילו כהנים אבל ישראלין לא. איבעיא להו טמא ובעל מום איזה מהן נכנס. רב חייא בר אשי אמר רב טמא נכנס דהא אישתרי ליה עבודת ציבור. ר' אליעזר אמר בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים. מתני' ר' שמעון אומר כל שהיתירו לך חכמים

משלך נתנו לך. ר' שמעון אומר התם קאי בהא דתנן מי שהחשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר אפי׳ חמש נשרה אמה יכנס, שאין המשוחות ממצעין את המידות מפני הטועין. כלומר הניחו מקום שלא הכניסוהו במקום אלפים אמה 3) אותם שמדרו התחום יתר מזה, וכאילו מכלל תחומך הן ולפיכך התירו לך. שלא התירו לך אלא משום שבות. גם דבריו הללו במשנה זו משיב [על] שאמר תנא קמא קושרין. א"ל קשורה דאתיא לידי חיוב חטאת גזרו בה רבנן. דכל מקום דהיתירו לא היתירו שם אלא מקום שהוא מותר והם שגזרו עליו משום שבות הוא, אבל במקום איסורא דאורייתא לא. הדרן עלך המוציא פליקא לה מסכת עירובין